

Θοδωρῆς Βοριᾶς

Στιγμές ἀπὸ τὸ ρεπερτόριο
τοῦ θανάτου

Ποιήματα

Θεσσαλονίκη 2018

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Θοδωρής Βοριᾶς
ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ISBN: 978-618-83940-0-1
Copyright: Θοδωρής Βοριᾶς
Θεσσαλονίκη – Σεπτέμβριος 2018

e-mail: thodorisvorias@gmail.com

Ίστοσελίδες:
<http://vorias.blogspot.com>
<http://logotexnika-epikaira.blogspot.com>

Ἀνιλίνες

α΄

Κάναμε ψυχή
τὸ χαρτί καὶ τὸ μολύβι.

Πιστέψαμε πὼς τὰ μοιραῖα
δὲ μένουν ἀναπότρεπτα
σὰν πιάσεις καὶ τὰ γράψεις
στὴν ψυχὴ σου.

Στὸν πρῶτο στίχο
ποὺ σκαρώσαμε
γράψαμε γιὰ τὸν θάνατο.

β΄

Πόσους θανάτους ἀποτρέψαμε ἀπόψε
μὲ τίς συλλαβὲς τῶν στίχων;

Οἱ σκιὲς ποὺ ξεγλιστροῦσαν στὸ χαρτί
ἦταν θάνατοι ντυμένοι μολυβιές.

Ἔσαν νὰ κάψουνε τὸ ποίημα,
γιὰ νὰ νικήσουν, μὰ λιποτάχτησαν.

γ'

Ἄργησε ἡ νύχτα νὰ περάσει,
κάθε στιγμή ἐκτελέστηκε ἀργά.
Στράγγισε στὰ ὄνειρα
τὸ φαρμάκι τοῦ ὀ θάνατος
καὶ προσπέρασε.

δ'

Κι ἀπάνω ποὺ ἔθρεφε ἡ πληγὴ στὸ στῆθος
ξεπετάχτηκε ἀπὸ μέσα της τὸ κεφάλι τῆς ὀχιᾶς
γιὰ νὰ ξαναδαγκώσῃ κάποιον ἀνύποπτο
καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ νὰ φωλιάσῃ στὴν καρδιά.

Ἄπὸ τὴν ἀρχὴ λοιπὸν τὶς θεραπείες,
τὰ γιατροσόφια καὶ τὰ βότανα.
Οὔτε ἡ χειμερία νάρκη φέρνει ἀποτέλεσμα
οὔτε τὸ δηλητήριο στερεύει.

ε'

Στὸ νοσοκομεῖο πεθαίνουν ἄρρωστοι
καὶ στὸ προαύλιο ἡ βλάστηση ὀργιάζει·
θαρρεῖς πὼς τὰ λουλούδια
μὲ τὶς στερνὲς ἀνάσες μας ἀνθίζουν.

στ΄

Ἐπιστροφή στὰ χαλάσματα

Τότε, στὸ σπίτι μας, ἔπιανα ἓνα μεγάλο καρφί,
ἀπὸ τὰ «δεκάρια» κι ἓνα σφυράκι
κι ἀντέγραφα τὰ ἔργα τῶν μεγάλων.
Εἶχα γιὰ ἐκσκαφέα τὸ σφυρὶ μὲ τὸ καρφί·
λίγο λίγο χαλνοῦσα τὸν σάπιο σουβὰ τοῦ τοίχου μας
τὶς μέρες ποὺ γκρεμίζανε
κάποιο χαμόσπιτο στὴ γειτονιά.

ζ΄

Τί στέκεις σεργιανώντας τέτοια θάλασσα;
Κάθε βραδιὰ
ξερνάει αἶμα ὁ βυθός,
βάφει τὶς ἀμμουδιὲς καὶ τὰ λιμάνια.

-Γύρνα στὸ σπίτι
τὰ ματωμένα σου παπούτσια νὰ στεγνώσεις.

η΄

Τὸ αὐγουστιάτικο φεγγάρι
βγήκε σημαδεμένο, βγήκε ματωμένο.
Ποιὸς καρτεράει πίσω ἀπὸ τὴ νύχτα,
μὲ θραύσματα πολέμων κι ἄδεια ὄνειρα,
ἀνακατεύοντας σκοτάδι μὲ ἑκατόμβες σκοτωμένων;
Ποιὸς ἔσκαψε τοὺς τάφους στὸ φεγγάρι;

θ'

Δρομολόγια με την πανσέληνο

Βλέπεις εκείνον με τὸ πιστόλι;

Θέλει νὰ πεθάνει.

Ψάχνει στὶς τσέπες του γιὰ σφαῖρες

λές καὶ ψάχνει γι' ἀναπτήρα.

Βλέπεις τὸν ἄλλον;

Βάζει τὸ χέρι του στὴ μέσα τσέπη τοῦ μπουφάν
καὶ τραβάει τὴν καρδιά του.

Τὴν κοιτάζει προσεχτικὰ στὸ φεγγαρόφωτο,

τὴν παραδίνει στὸν ἀστυφύλακα

γιὰ νὰ ἐξακριβώσει τὰ στοιχεῖα.

ί'

Γλίστρησε στὴν ἄβυσσο ὁ κόσμος

κι ὁ ἥλιος δὲν μπόρεσε νὰ τὸν γλιτώσει.

Τὸ περιστέρι ἔφερε

ἓνα κουρέλι σκοταδιοῦ

κι ἐνὸς μωροῦ τὸ κλάμα.

ια΄

Φύσηξε ἀπὸ τῆς μεριᾶ τῆς Παλαιστίνης.
Τὰ σύννεφα ἔφεραν πόλεμο
στὴ νυσταγμένη πολιτεία μας.
Πρῶτα ψιχάλιζε δάκρυα
καὶ τώρα βρέχει αἷμα.
Ἄν τὸ γυρίσει σὲ χαλάζι,
ὁ θεὸς νὰ φυλάξει
τοὺς νυχτερινούς διαβάτες
ποὺ δὲ θὰ ἔχουν
ἀλεξίσφαιρες ὀμπρέλες.

ιβ΄

Πρῶτα σκοτώσανε τὰ δέντρα·
οἱ πεθαμένοι κορμοὶ
δὲ γίνεται νὰ συμπονέσουν τοὺς μελλοθάνατους
κι οἱ ρίζες τους δὲ θὰ ρουφήξουν
αἷμα ἐκτελεσμένων.

ιγ΄

Ἄγγελια

Μαζεύω στρατιωτικὰ χιτῶνια,
μετάλλια, παράσημα γιὰ τὸν ἔρανο
«ὕπὲρ ἐνισχύσεως τῶν περιφρονημένων θυσιῶν
ἀπάντων τῶν πολέμων».

ιδ΄

Μεταθανάτια καθαίρεση

Γονατισμένος

-μέ τόν νεκρό στρατιώτη
ανάμεσα στὰ σκέλια σου-
μ' ένα σουγιά ξηλώνεις
τῆς στολῆς τὰ ἐπιρράμματα
ἀπὸ τὰ μπράτσα
καὶ τὸ στῆθος.

Λάφυρα νίκης

κι ἀποδείξεις τοῦ θανάτου.

ιε΄

Σιδερένιοι στρατιῶτες

Εἴμαστε σιδερένιοι στρατιῶτες,
οἱ χάρτες μας εἶναι χάρτες ἄλλης γῆς.
Ἐδῶ οὔτε γι' ἀγάλματα μᾶς θέλουν
οὔτε γιὰ σκιάχτρα.

Φταῖμε γιατί ἦταν φτηνὸ τὸ μέταλλό μας,
γιατί τὸ σπέρμα μας σκουριὰ πλημμύρισε τὶς μῆτρες,
γιατί πιὸ ἄγονο ἀπ' τὴ σκουριὰ δὲν ἔχει σπέρμα.

ιστ'

Όταν σκότωσες τήν ψυχή σου,
πῆρες τή λευκή σημαία καί στάθηκες
γυμνός μπροστά στὸν ἐμποράκο.

Κάθε πρωὶ μετράς στὸ κορμί σου
τὶς σφραγίδες πιστοποίησης
κι ἄλλοι μετράνε τὸ ἔλλειμμα
στὸ ἰσοζύγιο τρεχουσῶν πολιτικῶν συναλλαγῶν.

Μὲ τὶς νεκρὲς συνειδήσεις
τυπώνουν ψηφοδέλτια.
Γελᾶνε στὴν ἀγορὰ μὲ τὶς βραχνές,
ἀπὸ τὰ συνθήματα, φωνές.

ιζ'

Ραγίζει κι ὁ φλοιὸς τῆς Ἱστορίας

Τὴν ὥρα τῆς ἐξέγερσης θέλεις νὰ γράψεις
μὰ ἡ Μούσα εἶναι δεμένη,
ξαπλωμένη στὴν κεντρικὴ πλατεία
γιὰ νὰ τὴν ποδοπατήσουνε τὰ πλήθη.
Ἔτσι κι ἄλλιῶς κανένας στίχος δὲ χωρᾶ
τὴ δρασκελιὰ τῆς Μοίρας,
τοὺς τόνους αἵματος
ποὺ χύνονται ἀπ' τὸ ποτήρι της
καὶ τοὺς ἄλλοτε πανίσχυρους ἡγέτες,
ποὺ ξεψυχοῦν κάτω ἀπὸ τὴ φτέρνα της.

ιη΄

Alors, c' est la guerre

Τὰ κίτρινα λουλούδια στοὶ λιβάδι
γέρνουν τὰ κεφάλια τους κατὰ τὴν πόλη.

Κι ἡ πόλη ψὲς βράδῳ εἶχε κακὸ προαίσθημα
κι ὄνειρευόταν ἐφιάλτες
-φύτρωναν κίτρινα λουλούδια
στὰ κατώφλια τῶν σπιτιῶν
κι ἡ ἀσφαλτος χορτάριαζε.

Λοιπὸν ἔχουμε πόλεμο!

ιθ΄

Ευπόλητοι χορεύουμε στοὶ χῶμα
-μυριάδες οἱ νεκροὶ
μαῖς ἀφουγκράζονται ζηλεύοντας.

Γυμνοὶ στοὶ φεγγαρόφωτο
μαζὶ μὲ τὶς μορφὲς τῶν θρύλων
κρυβόμαστε στὰ σύννεφα τῆς σκόνης.

Χτυπᾶμε τὰ πόδια μας στὴ γῆ
κι οἱ πεθαμένοι ἀπαντοῦν
μὲ χτύπους στὴν καρδιά μας.

κ'

Τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου

Κάθε ἐποχὴ ὁ θάνατος
ἔχει τὸ δικό του ρεπερτόριο.

Εἶναι κι οἱ φιλόμουσοι,
ποῦ ξεχωρίζουν τὴ μουσικὴ τῆς κάθε σφαίρας.
Ποῦ ξεχωρίζουν τὸ μοναδικὸ ἐμβατήριον
τοῦ δικοῦ τους θανάτου
μέσα ἀπὸ τὶς χιλιάδες, πιστὲς
στὸ στόχο τους βολίδες.

Εἶναι κι οἱ ἄλλοι ποῦ ἀναστενάζουν,
ἀνασφαλεῖς γιὰ τὴ ζωὴ τους,
ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὶς δειλές,
τὶς ἄστοχες σφαῖρες,
ἐκεῖνες ποῦ προτίμησαν νὰ ἐξοστρακιστοῦν
πάνω στὸ ἄψυχο μπετόν,
ἐκεῖνες τὶς παράφωνες
σφαῖρες τοῦ οἴκτου.

κα'

Εὐφλεκτοὶ πιά,
παραφουσκωμένοι μὲ ξερόχορτα,
μαζεύουμε σκόρπιες εἰκόνες
γιὰ ν' ἀποδείξουμε πὼς ζήσαμε
-λίγες μοναχὰ εἰκόνες
ἀπὸ φόβο μὴν τύχει κι ἀρπάξουμε φωτιά.

κβ΄

Άδικαιολογήτως παρών στον κόσμο

Νά 'ρθεις για λίγο
νά μ' αντικαταστήσεις
κι αντάλλαγμα σου τὸ μπαλκόνι μου,
ὁ ἥσυχος μικρός μου κόσμος
-τὰ σμήνη τῶν περιστεριῶν,
ὁ δρόμος τῶν περαστικῶν ζητιάνων,
οἱ ἀνέκφραστοι ὑπήκοοι
στὴ στάση τῶν ἀστικῶν...

Νὰ καθίσεις στὴ θέση μου,
νά μοῦ δώσεις τὰ πόδια σου
νά σηκωθῶ, νὰ τρέξω.
Νὰ μοῦ δώσεις τὰ μάτια σου
κι ἓνα δρόμο ἀγαπημένο.
Νὰ μοῦ δώσεις τὴν καρδιά σου
καὶ μιὰ μάχη, νὰ μ' ἀνάψει.

Γιὰ δυὸ τρεῖς ὥρες
ἀδικαιολογήτως παρών
στον κόσμο σου.

κγ΄

Διάλεξε μιὰ σφαίρα, ἐπιτέλους,
νά σοῦ διαβάσω
τοὺς στίχους πού 'ναι πάνω της γραμμένοι.

Χαϊκού

α΄

Τοῦ νεκροῦ Ἡρωα

Ὅταν ἔσβησε
ἡ νεκρική πυρά σου,
τραγουδήσαμε.

β΄

Στὸν ποταμὸ τοῦ Ἄδη

Ἄν δραπετεύσεις
ἀπὸ τὸν Κάτω Κόσμο,
κάψε τὴ βάρκα.

γ΄

Τὰ βράχια κρύβουν
ἀπόστρατους θανάτους
σὲ καραντίνα.

δ΄

Πενθεῖ ἡ νύχτα.
Πνίγηκε τὸ φεγγάρι
στὸν Ἀχέροντα.

ε΄

Άποστολή θανάτου

Άνοιξε φτερά,
ἀρχάγγελε, ξεκίνα...
νύχτωσε νωρίς.

στ΄

Στή Σπιναλόγκα
οί μέρες σπέρνουν λέπρα,
οί νύχτες νέκρα.

ζ΄

Έχεις μετρήσει
τὰ πεσμένα ἀστέρια
τῆς γειτονιάς σου;

η΄

Έκεχειρία!
Έσπορά τοῦ ἀτσαλιοῦ
ἀναβάλλεται.

Περιεχόμενα

- 3 Ἀνιλίνες
Κάναμε ψυχή τὸ χαρτί και τὸ μολύβι
Πόσους θανάτους ἀποτρέψαμε ἀπόψε
- 4 Ἄργησε ἡ νύχτα νὰ περάσει
Κι ἀπάνω ποὺ ἔθρεφε ἡ πληγὴ
Στὸ νοσοκομεῖο
- 5 Ἐπιστροφή στὰ χαλάσματα
Τί στέκεις σεργιανώντας τέτοια θάλασσα;
Αὐγουστιάτικο φεγγάρι
- 6 Δρομολόγια μὲ τὴν πανσέληνο
Γλίστρησε στὴν ἄβυσσο ὁ κόσμος
- 7 Φύσηξε ἀπὸ τὴ μεριά τῆς Παλαιστίνης
Πρῶτα σκοτώσανε τὰ δέντρα
Ἄγγελία
- 8 Μεταθανάτια καθαίρεση
Σιδερένιοι στρατιῶτες
- 9 Ὅταν σκότωσες τὴν ψυχὴ σου
Ραγίζει κι ὁ φλοιὸς τῆς Ἱστορίας
- 10 Alors, c' est la guerre
Ευπόλητοι χορεύουμε στὸ χῶμα
- 11 Τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου
Εὐφλεκτοί
- 12 Ἀδικαιολογήτως παρῶν στὸν κόσμο
Διάλεξε μιὰ σφαίρα

- 13 Χαϊκού
Τοῦ νεκροῦ Ἡρωα
Ἄν δραπετεύσεις
Στὰ βράχια

- 14 Πενθεῖ ἡ νύχτα
Ἄποστολή θανάτου
Στὴ Σπιναλόγκα
Πεσμένα ἀστέρια
Ἐκεχειρία
- 15 Περιεχόμενα

Θοδωρής Βοριάς

Γεννήθηκε τὸ 1970 στὴ Θεσσαλονίκη.

Ἐξέδωσε τὶς ποιητικὲς συλλογές: «Τὸ τρύπιο ταβάνι» (Ἐρωδιὸς 2005), «Νυχτερινὲς ἐπιπλοκές» (Ἐρωδιὸς 2008), «Πυγολαμπίδες» (Ὁκτασέλιδο τοῦ Μπιλιέτου 2011), «Χαμένες ψηφίδες» (ιδιωτικὴ ἔκδοση 2012), «Στιγμές ἀπὸ τὸ ρεπερτόριο τοῦ θανάτου» (ιδιωτικὴ ἔκδοση 2018) καὶ δύο βιβλία σὲ ψηφιακὴ μορφή: «Εὐριπίδης [Ἀνδρομάχη]» (ιδιωτικὴ ἔκδοση 2009) μὲ 18 ἀποσπάσματα τοῦ ἔργου, καὶ «Εὐριπίδης [Μήδεια]» (ιδιωτικὴ ἔκδοση 2010) μὲ 21 ἀποσπάσματα, σὲ ἐλεύθερη ἀπόδοση, διαθέσιμα στὸ διαδίκτυο.

Ποιήματα τῶν συλλογῶν του ἔχουν μεταφραστεῖ στὰ ἰταλικά, στὰ ἰσπανικά, στὰ πολωνικά καὶ στὰ ρουμάνικα.

Διατηρεῖ στὸ διαδίκτυο τὸ ἠλεκτρονικὸ περιοδικὸ «Λογοτεχνικὰ Ἐπίκαιρα» (<http://logotexnika-epikaira.blogspot.com>) καὶ τὴν ἴστοσελίδα «Τὸ Ἐργαστήρι» (<http://vorias.blogspot.com>).

Ἐπῆρξε ὑπεύθυνος σύνταξης τοῦ μηνιαίου ψηφιακοῦ περιοδικοῦ «Λογοτεχνικὰ Σημειώματα» ποὺ κυκλοφόρησε ἐλεύθερα στὸ διαδίκτυο μέσω τῆς ἴστοσελίδας «Λογοτεχνικὰ Ἐπίκαιρα» ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2010 μέχρι τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2012.

Ποιήματά του ἔχουν δημοσιευτεῖ στὰ περιοδικά: Νέα Εὐθύνη, Πλανόδιον, Μπιλιέτο, Τὰ Ποιητικά, Ρωγμές, Ἐνδοχώρα, Νέα Σκέψη, Σύγχρονη Σκέψη, Σοδεῖα, Diario de Avisos (Ἰσπανία), Pro Libris (Πολωνία), Steaua Dobrogei (Ρουμανία) καὶ στὶς ποιητικὲς ἀνθολογίες: Δεκαεννέα Ποιητὲς τῆς «Καλῆς μεριάς», Κι ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπᾶω κάθε μέρα, Ποιητικὸ Ἡμερολόγιο, Ξένων αἱμάτων τρύγος, Poesia Neogreca (ἰταλικὴ ἔκδοση). Ποιήματά του δημοσιεύτηκαν στὰ λογοτεχνικὰ περιοδικὰ τοῦ διαδικτύου: Ποιεῖν, Στάχτες, Βακχικόν, Περί Γραφῆς κ.α.

ISBN: 978-618-83940-0-1